

23.32x33.32	31	3	עמוד	גלריה - הארץ	04/10/2011	29090281-1
תערוכות של מוזיאון הרצלי - 82171						

האנושות באופן כללי

מתוך המופע "Sideways Rain". תנועה בלתי פוסקת של דמויות

יצירתו של גיירמי בוטליו, שתועלה בישראל, מושפעת ממושגים כמו אבולוציה וגנטיקה ומתאפיינת בתנועה מתמדת על הבמה. בראיון עמו מספר הכוריאוגרף השווייצרי מדוע בחר לבוא לארץ למרות הלחצים הפוליטיים עליו

אלעד סמוחיק

יצירת המחול של גיירמי בוטליו, "Sideways Rain", לוכדת את תשומת לבם של הצופים באמצעות אסטרטגיה מאוד פשוטה ואפקטיבית: תנועה בלתי פוסקת של דמויות מצדה השמאלי של הבמה לצד דה הימני. כמעט לכל אורך המופע, שנמשך כשעה, חוצים 14 הרקדנים את הבמה, חוצים בים באוויר באנרגטיות נמרצת. הם זוחלים, הולכים, רצים, נופלים, קמים ואפילו עוצרים, אבל אז ממשיכים שוב. נדמה כאילו כוח אומניפוטנטי שולט במתרחש, דוחק במופיעים לנעוץ ללא הרף, ואין להם סיכוי של ממש להיאבק בו. למרות זאת, יש כאלה שמנסים. בוטליו ולהקתו השווייצרית, "Alias", שמה מעלים את העבודה הזאת כבר יותר משנה. השבועות האחרונים היו אינטנסיביים במיוחד. זה עתה הם הופיעו בסופיה, כמה ימים לאחר מכן המשיכו לאמסטרדם ומשם הגיעו ישירות לתל אביב, כדי להופיע מחר ומחרתיים במרכז סוזן דלל, בתור ידיית הפתיחה של פסטיבל "נופי תרבות" (ראו מסגרת). ואם לא די בכך, הרי שכמה ימים לאחר שובם לז'נווה, בסיסה של הלהקה, תעלה הלהקה בכורה עבודה חדשה. "אבל זה בסדר", מרגיע בוטליו בראיון טלפוני. "עדיף שזה יהיה כך מאשר הפוך". האנרגיה הניכרת של הכוריאוגרף, שנולד בכרזיל וחי כבר שנים רבות בשווייץ, משתקפת גם בנתונים השיווקיים שמרגישים פרי סומי הלהקה: מאז הקמתה ב-1993 העלתה "אליאס" בסביבות 20 עבודות שונות והופיעה כמעט 500 פעם בעשרות מדינות באירופה, אפריקה, אסיה ואמריקה. בישראל היא אמינם טרם הופיעה עד כה, אולם אין זה ביקור הבכורה שלה במזרח התיכון. "אנחנו מסיידים הרבה במדינות ערב", מספר בוטליו. "נסענו ללכנון, מצרים, סוריה, ירדן, וגם לרמאללה לפני מספר שנים".

האם הופעל עליך לחץ פוליטי שלא להופיע בישראל?
"כן, יש כל מיני קבוצות, אבל לא מדובר

תצלומים: אהב מייסטר

**גיירמי בוטליו (בתצלום):
"אם יש יצירה שהייתי רוצה להביא לישראל זאת היצירה הזו, כי אתה רואה בה שכל בני האדם הם אותו הדבר, אף אחד לא טוב יותר מהשני"**

בלחץ גדול. הם ביקשו ממני לא לנסוע לישראל, למרות שאני לא תומך בפוליטיקה הישראלית כלפי הפלסטינים. אני רוצה לבוא, אני חושב שזה חלק מהעבודה שלי ושכלל בני האדם יש את הזכות להיות בעלי גישה לאמנות ללא קשר לממשלה שיש להם. זאת זכות של כל אדם".

בוטליו מאשר כי כוונתו לשלוחה השווייצרית של תנועת "BDS" (הדם, הימנעות מהשקעות וסנקציות), שהפיעה ברשת מכתב פתוח ובו דרשה ממנו לבטל את המופעים בתל אביב. עם זאת, הוא מבקש לא להרחיב בנושא, "כי ככל שאנחנו מדברים על זה אנחנו מעניינים קיים להם יותר פרסום". על המכתב הוא החליט שלא להשיב, מתוך ההבנה שהמענה ישרת את הוויכוח הפומבי שהם מנסים לכוון. "נפגשתי עם, הסברתי את נקודת מבטי והם לא מסכימים. ככל שנדבר על זה פחות כך הם יהיו פחות חוקים. למעשה לא מדובר בהרבה אנשים, אני חושב שהם אפילו לא 100 איש".

אילו רעיונות עומדים בבסיס העבודה

שתעלו כאן?

"בהתחלה רציתי לעסוק בגורל. גורל במורבן של הזמן שחולף, כמו זרימה של חיים. אני גם אוהב לרוץ, ויום אחד ישבתי ליד הנהר לאחר שרצתי במשך שעה וחשבת שאם אוכל להציב נהר על הבמה זה יהיה מושלם. וכך, לאט לאט, הגעתי לרעיון של זרימה, שטף של אנשים. הודימה המתמדת מבטאת את הרעיון של משהו שמגיע מלפני זמן רב וממשיך לנצח".

לאורך התהליך הלך מצבור הדימויים והתעשר, אולם העיסוק בהווה האנושית ניצב בראשם. בוטליו מסביר כי מוקד השראה מרכזי הוא מושגים כמו אבולוציה, גנטיקה ודרי וויניזם, ורעיונות שונים על אודות מקומו של האדם הבודד בשרשרת ההתפתחות האנושית. "כאיידיאלים אנחנו חלק מתוך קו מאוד גדול", הוא מסביר. "יש לפנינו ויש אחרינו, ואנחנו רק חלק מהנהר הזה".

דימוי אחר, חזוטי יותר, היה זה שהקנה לייצירה את שמה - אותו מזג אוויר סוער שבו טיפות הגשם ניתכות הצדה עקב משבי רוח. בטקסט המלווה את העבודה מסביר בוטליו כי היא "מטאפורה לחיים עצמם, לכוחם הברור טאלי, לאנרגיה האינסופית שלהם ולחוקים האניגמטיים שמושלים בעולם". עוד נכתב שם כי היוצר "הופך אותנו לצופים בלידה של היקום, במסעו, כשקיעתו ובהתחלתו המי חודשת האפשרות".

בשונה מהאופן שבו יצר את עבודתו הקודמת, הפעם פעל בוטליו מתוך פרספקטיבה גרפית וחזונית יותר. "עברתי כמו צייר או פסל ולא כאילו אני יוצר עבודת מחול", הוא מסביר. בקטע מסוים פושטים הרקדנים את התלבושות ונעים בעירום. לרבני בוטליו, זה נעשה כדי שראת תצלומי של אדוארד מייברירג', חלוץ הצילום והקולנוע שיצר במחצית השנייה של המאה ה-19 סדרות של דמויות עירוניות בתנועה. "אהבתי את אופן ההתבוננות שלו בשרירים ובתנועה של האנשים", הוא מסביר. "הרקדנים מורידים את הכנדים וזה עובר לרמה אחרת, הם כמו אלים יוונים שרצים. זה כלל

לא מיני או סנסואלי, זה מאוד פיסי ואנטומי. זה כאילו הקהל קילף שכבה אחת עמוק יותר אל השרירים. לו יכולתי הייתי מציג גם את העצמות, כמו בצילום רנטגן".

עולמות אחרים

בוטליו, גרוש פלוס שלושה, נולד לפני 49 שנה בסאו פאולו שבברזיל לאם פסיכולוגית ואב עורך דין שהיה פעיל במפלגה הקומוניסטית ולחם למען זכויות העובדים בימי הדיקטטורה במדינה. כשהיה בן 14 נחשף ליצירה של אוסקר אראיו בתיאטרון העירוני, נפעם מהמחול שלו והחליט בן רגע כי הריקוד הוא ייעודו. כמה שנים לאחר מכן, כאשר אראיו מונה למנהל של הבלט של הגרנד תיאטר ב'נווה, עלה בוטליו על מטוס לשווייץ בעקבותיו והצטרף ללהקה.

בשווייץ הוא התפתח גם כיוצר, אולם אחרי עשר שנים של הופעות, מחקרים תנועתיים והרפתקאות בימתיות, החליט בוטליו להפסיק לרקוד. הוא חש שבע מייצרות מושגיות אל-אינסופיות ונמאס לו לשמוע שהצופים אומרים שאינם מבינים את מה שהם רואים. הצורך לנהל